

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisław Stankiewicz
Sędziowie:	SA Piotr Brodniak (spr.) SA Andrzej Wiśniewski
Protokolant	st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w sprawie **A. C.**

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 30.12.2013 roku, sygn. akt II K 127/13

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

postanawia :

1. na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy,
2. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze, oraz § 2 ust. 3 i § 14 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K. z Kancelarii Adwokackiej wK.kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych – w tym podatek VAT - tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu za obronę w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30.12.2013 roku Sąd Okręgowy w Koszalinie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie w sprawie o wydanie wyroku łącznego.

Podejmując tę decyzję Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że wniosek skazanego o wydanie wyroku łącznego dotyczył połączenia kar orzeczonych w sprawach II K 71/01 i II K 75/02 - Sądu Okręgowego w Koszalinie oraz w sprawach II K 113/89 - Sądu Rejonowego w Sławnie, II K 300/89 i II K 452/92 - Sądu Rejonowego w Koszalinie. Skazany wniósł też o połączenie kar wymierzonych w sprawach II K 71/01 Sądu Okręgowego w Koszalinie, II K 113/89 Sądu Rejonowego w Sławnie, II K 300/89 Sądu Rejonowego w Koszalinie i w sprawie II K 452/92 Sądu Rejonowego

w Koszalinie. Czyniąc w tym zakresie wymienione spostrzeżenia Sąd Okręgowy stwierdził jednocześnie, że przytoczone orzeczenia były już przedmiotem analizy i rozstrzygnięcia przez Sąd Okręgowy. I tak, w sprawie II K 29/09, w dniu 24 marca 2009r. wydano prawomocne postanowienie stwierdzające brak podstaw do objęcia karą łączną rozstrzygnięć ze spraw II K 113/89 Sądu Rejonowego w Sławnie, II K 300/89 Sądu Rejonowego w Koszalinie, II K 452/92 Sądu Rejonowego w Koszalinie i II K 71/01 Sądu Okręgowego w Koszalinie. Decyzja ta wiąże się zaś ściśle z prawomocnym wyrokiem łącznym wydanym w sprawie II K 66/05 obejmującym rozstrzygnięcia ze spraw II K 71/01 i II K 75/02 Sądu Okręgowego w Koszalinie. A. C. mimo to składał kolejne wnioski o wydanie nowego wyroku łącznego i one też były przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Koszalinie w sprawach o sygnaturze II K 129/10, II K 34/11 oraz II K 48/13, w których wydano prawomocne postanowienia o umorzeniu postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego, w oparciu o art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Na kanwie tych uwarunkowań Sąd pierwszej instancji stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej i niedopuszczalne jest ponowne postępowanie, mające za przedmiot rozstrzygnięcie o karze łącznej w oparciu o te same wyroki, które stanowiły już podstawę decyzji w tym zakresie.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył skazany, podając, że w rozmowie z Sędziami Sądu Najwyższego uzyskał informację, iż przysługuje mu prawo wniesienia wniosku o wydanie wyroku łącznego i nie rozumie dlaczego Sąd Okręgowy po raz kolejny umorzył postępowanie w tym przedmiocie. Zdaniem skarżącego decyzja Sądu nie uwzględnia uchwały Sądu Najwyższego, a przy tym posiada charakter szablonowy.

Tak argumentując, skazany wniósł o zajęcie się jego sprawą i wydanie nowego wyroku łącznego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Dokonując takiej jego oceny już na wstępie należy przypomnieć, że wynikający z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. stan powagi rzeczy osądzonej odnosi się także do orzeczeń wydawanych w kwestii wyroku łącznego i ma ona charakter bezwzględny. Ów stan występuje zaś wówczas, gdy wszystkie skazania, będące przedmiotem obecnego postępowania były już przedmiotem wcześniejszego, prawomocnie zakończonego postępowania (tożsamość podmiotowo-przedmiotowa), a to z kolei oznacza zakaz dwukrotnego orzekania w tej samej kwestii.

Taka zaś sytuacja występuje na gruncie analizowanej sprawy. Rację ma bowiem Sąd Okręgowy stwierdzając, że wszystkie wymienione przez skarżącego skazania były już przedmiotem wcześniejszych, prawomocnie zakończonych postępowań prowadzonych w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Egzemplifikacją tych postępowań jest natomiast wyrok łączny Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 6 kwietnia 2006 r. wydany w sprawie II K 66/05 a także postanowienia tego Sądu zapadłe w sprawach II K 29/09, II K 129/10, II K 34/11 i II K 48/13.

W tym stanie rzeczy jest więc oczywistym, że decyzja wyrażona w zaskarżonym orzeczeniu jest trafna, a skoro tak to orzeczenie to należało utrzymać w mocy. Na marginesie tej konstatacji trzeba jednocześnie zaakcentować, iż fakt, że sędzia, który aktualnie procedował w niniejszej sprawie, a w przeszłości procedował również w przedmiocie wyroku łącznego, nie materializuje sytuacji, która skutkowałaby wyłączeniem tego sędziego z mocy prawa od rozpoznania tej, obecnie rozpoznawanej sprawy.

O wynagrodzeniu z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie przepisów wskazanych w punkcie 2 części dyspozytywnej postanowienia.